

Jenny Hale

SUVEEMAJA SALADUS

On suvesid, mis jäävad sinuga alati seks...

Originaali tiitel:
Jenny Hale
The Summer House
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, ettevõtted, organisatsioonid, kohad ja sündmused, välja arvatud need, mis on avalikes allikates selgelt välja toodud, on kas autori kujutlusvõime vili või kasutatud kirjanduslikult. Igasugune sarnasus tegelike isikutega, nii elavate kui surnutega, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ann Kitsnik
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Jenny Hale, 2017. All rights reserved.
First published in Great Britain in 2017 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

E08418022
ISBN 978-9949-82-947-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Esimene peatükk

„Tööd edenevad päris kenasti!“ ütles Gladys Calliele, minnes jalgu lohistades üle väikese tee, mis kulges nende kahe rannamaja vahel. Naine kandis väikeste kiilkontsadega rihmikuid ja tema tuttavlik parfüüm tungis isegi läbi soolase õhu, kui ta Calliele põsemusi andis. Kui enamik uusi naabreid ei tervitanud Calliet nii südamlikult, siis Gladys võis seda teha, sest ta oli peaaegu nagu perekonnaliige.

Gladys ajas pea kuklasse ja silmitses maja. „Ma näen, et sa oled täna kõvasti tööd teinud.“

Callie oli terve hommiku õues müüdanud ning nüüd oli ta keha liivane ja higine. Ta pühkis käsivarrega otsaesist ja tõmbas sõrmedega läbi oma pikkade tumedate kiharate, nii et sõrmed takerdusid nende otstes olevatesse pusadesse. Väsinult hinge tõmmates astus ta mõned sammud tagasi, et oma tööd imetleda, varjates silmi päikese eest käega.

Maja oli Callie unistus – tumedatest puitsindlitest voodri ja valgete ehisliistudega; hoone seisis vaiadel, et kaitsta seda tormide ajal tõusva vee eest. Maja ees oli pikk veranda, mille trepp Calliele väga meeldis. Täna oli ta korrastanud kõnniteid ja lillepeenraid ning suutis juba ette kujutada, et kui maja on lõpuks valmis, saab sellest hommikusöögiga võõrastemaja, kus väsinud reisijad puhkavad

kiiktoolides või ülemisel verandal, naudivad saarevaadet ja Atlandi ookeani unelaulu.

Teisel pool maja kõlas kutsuvalt ookeanilainete loksumine ja Callie ümber tuhises soe meretuul. Ta armastas seda soolast rahustavat meretuult, mis tema jaoks seal alati olemas oli. Talle meeldis vaikne üksildus, mida see pakkus, ja see, kuidas selle hääli tema kõrvus sosistas, muutes ta uniseks. Sellises paradiisis oli raske tööd teha. Kuid täna oli ta suutnud maatüki umbrohist puhastada, nii et liiv jälle nähtavale ilmus.

Nad astusid möödasoitva auto eest kõrvale ja Gladys jälgis seda kahtlustavalt, nagu ei oleks see auto pidanud selle tee peal olema. Gladys oli suurema osa oma elust elanud samas väikeses majakeses üle tee. Ta oli üle elanud rohkem rannikutorme, kui kokku jõudis lugeda, ja näinud, kuidas teised lähedalasuvad külad muutusid kaugetest maanurkadest rannajoont hävitavateks tornmajadeks ja hotellideks. Vaatamata muutustele ei olnud ta hetkekski kahetse-
nud, et jäi sinna elama. „See siin on nagu maapealne paradiis,“ oli ta öelnud.

„Tere, teie kaks!“ hõikas Gladys Oliviale ja tema pojale Wyattile verandal, tõstes klaasi jääteega, mille oli õue kaasa toonud. Jää kõlises vastu uduseks tõmbunud klaasi, millelt veetilgad tema sõrmedele pudenesid. Joogi pinnal hõljus sidruniviil. „Te töötate end surnuks!“ manitses Gladys.

Wyatt tõstis korraks pea, tema punased lokid olid higist märjad ja ta näole ilmus naeratus, kui ta oma vanavanaema nägi. Poissi polnud peaaegu üldse märgata, välja arvatud pea ja õlad toekate piirete varjus, kui ta istus verandal ja lõi tagasi naelu, mis olid põrandalaudade seest üles kerkinud, huuled kokku surutud ja kulm kesken-
dunult kortsus. Kaheksa-aastaselt nägi ta välja täpselt nagu tema ema selles vanuses, säravate punaste juuste ja tedretäppidega.

Olivia lõkerdas naerda ja raputas pead. „Seda pole vaja karta!“ Ta oli piirded helevalge värviga üle värvinud, nii et vana kooruma kippuv värv tundus selle kõrval hallikas. Tema juuksed olid pea-

laele juukseummiga krunni tõmmatud ning kõrged põsesarnad ja helerohelised silmad tulid selgelt esile. Ta lehvitas vanaemale.

„Me pole isegi mitte väsinud!“ teatas Wyatt, tema keskendumine hajus vaid hetkeks, enne kui ta tööd jätkas. Callie ja Olivia olid hiljuti ostnud rannaäärse maja, mille kallal tuli veel kõvasti tööd teha, kui nad tahtsid veel selle suve lõpus ukсед avada. Haljastuse korrastamise ja veranda ümberehitamisega tuli kõvasti kiirustada, kuid nad lootsid võõrastemaja Merelaine kuu lõpus küllastajatele avada. Kuna soojad ilmad kestavad oktoobrini, oleks just piisavalt aega, et esimesed tuleristsed saada ja turgu kombata.

Callie ja Olivia olid kogu elu unistanud sellest, et neile kuuluks see Gladys'e maja vastas asuv suvemaja. Nad olid seda külaskäikudel näinud, kõndinud mööda väikest rada, mis viis selle kõrvalt alla randa, ja fantaseerinud sellest, kuidas oleks seal elada. Kui nad olid vanemaks saanud, oli Olivia vanaema käest puhtast uudishimust selle kohta uurinud, ja kui see müüki pandi, helistas Gladys talle otsekohe. Olivia võttis mõne hetke pärast Calliele kõne, et uurida, kui palju raha nad suudavad üheskoos kokku kraapida, et teha teoks oma unistus avada võõrastemaja. See võimalus meenutas pigem kaunist unenägu.

„Ma teen lõunapausi ja lippan linna. Kas soovid sealt midagi?“ küsis Callie Gladyselt, tõmmates samal ajal juuksed hobusesabasse ja kinnitades need randme ümber oleva juukseummiga.

„Mul on kõik olemas, kullake. Aga mul on hea meel, et sa enda eest hoolitsed. Sinusugune kõhn tüdruk peab sööma, muidu nõrked päris ära.“

Callie naeratas lõbustatult. „Olivia,“ hõikas ta. „Ma teen väikese pausi ja vaatan midagi lõunaks. Kas toon sulle ka midagi?“

„Kui me natuke aega tagasi toas käisime, sõi Wyatt võileiba, ja mina tahan enne puhkamist eestrepi ära värvida,“ sõnas Olivia laupa pühkides, jättes maha higi ja värvi piimjad triibud. Nad olid Calliega pannud paika tegevuste nimekirja vastavalt oskustele ja ajale. Callie, kes alati oli armastanud loomingulisi tegevusi, võttis

enda peale aiakujunduse ja siseruumide värvimise, samas kui Olivia võttis ette välised värvitööd ja lammutamise.

Gladys lehvitas käega tuult. „Ma lähen tagasi tuppa – kogu see hirmus palavus. Värvin lilleseadete jaoks klaaspurke. Lähen teen seda kohe edasi, lihtsalt tahtsin oma vanadele sõrmedele puhkust anda.“

Callie lükkas jalaga mulda eesukse juurde viivalt teelt kõrvale. „Kas tahad minuga kaasa tulla, Wyatt?“ küsis ta, kartes et poiss võib tööst tüdinema hakata.

„Täna, ei,“ vastas Wyatt. Ta oli endiselt ametis vastu punnivaste naeltega, endal nägu tedretähtede all roosatamas. Veranda oli täiesti tühi, kui jätta kõrvale klaas veega lahjendatud limonaadi ülemisel trepiastmel, mille Wyatt oli kaasa võtnud ja mis värises kergelt iga haamrilöögi peale.

Poiss oli alates nende kohale jõudmisest olnud leplik ja abivalmis. Ta oli veetnud suurema osa suvest maja remontides. Ühel päeval olid nad töötanud terve õhtu ja nad teadsid, et poiss on väsinud, kuid too ei öelnud midagi ja laskis neil töötada. Kuu ja tähed paistsid tollel õhtul nii eredalt, justkui oleks keegi õues hiigelsuure laterna põlema pannud.

Tollel õhtul oli Gladys töötanud koos nendega ja Callie meenutas, et ta oli Wyatti endaga kaasa kutsunud, ilma et oleks Oliviale või Calliele oma plaanidest rääkinud. „Pst, Wyatt, tule, vaata seda,“ oli ta öelnud. Poiss oli koos temaga mööda vana jalgteed randa läinud. See sillerdas kuuvalguses. Wyatt kummardus ja tõmbas sõrmedega läbi sädeluse, mis meenutas väga Gladyse hõbedast sädelust.

„Mis see on?“ küsis poiss.

Gladys naeratas talle laialt. „Tähetolm,“ vastas ta. „Kui sa veedad rannas lõbusa päeva, siis tähetolmu nähes tead, et on aeg koju minna. Siin rannas on igasuguseid imelisi asju. Lihtsalt pead teadma, kustkohast neid otsida...“

„Olgu siis,“ hõikas Callie end mälestustest lahti raputades.

„Tegelikult võta meile õhtusöögiks mõned võileivad. Ma pole kindel, kas ma jõuan poes ära käia, ja muu toidukraam hakkab ka otsa saama. Võta veel apelsini mahlaäääd ja pakk Cheetost,“ ütles Olivia.

„Hea mõte, ma võtan siis õhtuks ka midagi.“ Callie pühkis käed vastu lühikesi pükse puhtaks ja suundus auto poole, kus ootasid juba võtmed ja rahakott sellest peale, kui ta käis hommikul puukoolist lilletaimi toomas.

Jätnud Olivia ja Wyatti maja juurde toimetama, viipas Callie hüvastijätuks Gladysele, kes talle teiselt poolt tänavat vastu lehvitab, ja sõitis ranna ääres asuva väikese poetanava poole. Wavesi nime kandev külake asus Põhja-Carolinas Rodanthe'i ja Salvo linnade vahel ning oli nii väike, et kui sellest läbi sõitja polnud piisavalt tähelepanelik, võis see üldse kahe silma vahele jääda. See väike rahulik kohake oli koduks mitmetele veespordistaaridele, kelle kohalolek meelitas ligi huvilisi kogu riigist. Callie ja Olivia kavatsesid taasavada Wavesis võõrastemaja, lootes ära kasutada klientuuri, keda veesport igal suvel kohale meelitas, ja oletades, et on veel inimesi, kes soovivad põgeneda väikelinna mere äärde. See oli see, millele ta panustas.

Callie leidis parkimiskoha ja väljus autost, jalas ikka veel liivased plätud, sest ta oli terve päeva maja eest umbrohtu kitkunud. Ta võttis päikesepriidid keskkonsoolilt, kus oli kohaliku haljastusfirma hinnapakkumine ja tšekk, mis tõendas kuue päevakübarataime ostmist, mille ta oli täna hommikul istutanud sillutatud teeraja ja lippaia äärde.

Ta pööras ümber nurga ja suundus sinnapoole, kust võiks midagi hamba alla leida. Kauplused olid rahvast tulvil, suvekuud olid täies hoos. Linnas toimus surfivõistlus ja turistid olid täitnud tänavad elava suminaga.

„Vabandust, härra.“ Ta kuulis kusagilt pea kohalt valju mehehäält, tema tähelepanu liikus selle suunas, nagu oleks sellel mingi magnetiline tõmme. „Mul on ainult paar küsimust.“ Üks mees,

kellel oli käes iPad ja üle keha rihmaga kott – võib-olla mingi reporter –, tungis tõtakalt läbi rahvahulga.

Callie jäi meest hetkeks vaatama, imestades, mida see teha kavatseb. Ta polnud selles väikelinnas varem säärast innukust näinud. Uudishimu sai temast võitu ja ta kiirendas sammu. Vaid mõne sammuga oli ta mehele järele jõudnud ja nägi, et too suisa jälitas kedagi. Söögikohta otsides järgnes ta mehele poodide ees sagivasse rahvamassi. Kui ta märkas inimest, keda reporter taga ajas, tundis Callie ta ära just siis, kui mees otse tema poole vaatas.

„Siin sa oledki!“ ütles mees ja võttis tal käest kinni.

„Mida? Ma...“ korruga avastas Callie, et Luke Sullivan, Sullivanide varanduse multimiljonärist pärija, vedas teda kättpidi edasi. Callie oli mehest kohalikust ajalehest lugenud. Tema perekond oli oma rikkusele aluse pannud kinnisvaraarendusega kaldalähedastel saartel ja laienenud üle kogu riigi. Naasmisega Outer Banksi saarestikku, kus ta juhtis oma viimast projekti – Blue Water Sailing, üks neist veesportdigigantidest –, oli Luke meelitanud kohale omajagu ajakirjanikke. Floridas asuv Blue Water Sailing oli saanud tuule tiibadesse täpselt samamoodi nagu nende purjejahtide firma. Kuulduste kohaselt oli Luke oma isa pensionile jäämise järel Sullivanide ainsa pojana võtmas üle kogu äriimpeeriumit. Nende tütrele Juliette Sullivanil olid teistsugused huvid, nagu Callie oli lugenud.